

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce Ing. J.B., proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. dubna 2013, č.j. DSH/4973/13

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, č.j. MMP/055661/13 ze dne 13.3.2013, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu čtvrtého zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., porušením § 5 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. d) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.200,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že bylo porušeno ust. § 36 správního řádu, když mu nebylo umožněno vyjádřit se k provedeným výslechům svědků, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy. Přestože to bylo v řízení před MMP zaprotokolováno, MMP vydal okamžitě po vyslechnutí svědků rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že v řízení neměl možnost, i když jeho vyjádření bylo

správnímu orgánu ústně vysloveno a zaneseno do protokolu, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, zejména k ústní výpovědi předvolaných oznamovatelů (PČR a Městská policie).

Dále podle žalobce zákon č. 361/2000 Sb. výslovně žádné jednání jako přestupek neoznačuje, pouze určuje osobu přestupce. Navíc tento zákon má i vlastní stupnici sankcí odlišnou od sankcí za přestupek podle zákona o přestupcích. Rovněž je podle žalobce stanovena jiná věcná příslušnost správních orgánů. Dle zákona o přestupcích lze za více přestupků téhož pachatele projednaný ve společném řízení uložit sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný, a to do výše 1.000,- Kč. Zákon č. 361/2000 Sb. neuvádí výslovně přestupek, který je možno projednat dle zákona o přestupcích, ale definuje osobu, která se dopustí přestupku, přičemž výslovné uvedení přestupku zde není. I když zákon č. 361/2000 Sb. uvádí, že „fyzická osoba se dopustí přestupku“, nelze podle žalobce další výčet jednání mít za výslovně uvedený přestupek dle zákona o přestupcích, ale pouze za jednání vedoucí ke konstatování (při naplnění materiální stránky), že fyzická osoba se dopustila přestupku dle zákona č. 361/2000 Sb. Toto jednání však podle žalobce nelze podřadit pod projednání dle zákona o přestupcích (chybí formální stránka). Žalobce tak měl za to, že správní orgány postupovaly nesprávně podle **zákona č. 200/1990 Sb.**

Dále žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.3.2013 sp. zn. **1 As 183/2012** (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz) s tím, že pro naplnění pojmu obec je nutné nejen označení obce, ale i zastavěné území. Nejvyšší správní soud položil důraz na zastavěnost jako hlavní atribut k ochraně osob. Není-li ovšem území zastavěné, jako podle žalobce v jeho případě, nejde o území obce a limit je 90 km/h.

Dále žalobce nesouhlasil s porušením **§ 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.** Technickými podmínkami se rozumí takový technický stav, jehož splnění je porovnáváno s předpisem. Osvědčení o splnění technických podmínek je ozřejmováno schválením technické způsobilosti vozidla. Jiná skutková záležitost je konkrétní technický stav průběžně kontrolovaný, který však podle žalobce se splněním technických podmínek nesouvisí. Podle názoru žalobce v jeho případě bylo použito k jízdě vozidlo, které splňovalo technické podmínky (mělo schválenou technickou způsobilost), a tedy není na místě použití formální kvalifikace přestupku. Přestupku se dopustí ten, kdo řídí vozidlo, „které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu. Podle žalobce nebylo zjištěno, že by jím řízené vozidlo mělo tyto vlastnosti.

Dále žalobce tvrdil, že měl u sebe **doklad o zdravotní způsobilosti** a při prvotní kontrole ho předložil v celém svazku dokladů. Z nich si policista ponechal pouze doklad k vozidlu, řidičský průkaz a občanský průkaz a ostatní doklady bez kontroly vrátil. Mezi nimi i doklad o zdravotní způsobilosti. Kontrola probíhala na nebezpečném místě v křižovatce a žalobce odmítl vystoupit z vozidla. Žalobce tvrdil, že po opakovaných žádostech o předložení dokladu o zdravotní způsobilosti nabyl přesvědčení, že by tento doklad již nemusel dostat zpátky, a proto jej odmítl opakovaně předložit. Sankční jednání však je nemít u sebe tento doklad, nikoli ho opakovaně nepředložit.

Žalobce dále tvrdil, že neporušil ust. **§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu**, protože při kontrole, kdy policista přišel k vozidlu, již neměl bezpečnostní pásy, neboť je uvolnil při zastavení.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že správní řád nestanovuje, že by nebylo možné spojit seznámení s podklady či vyjádření k nim s jiným úkonem řízení, např. s ústním jednáním. Zákon tedy nevyžaduje, aby výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí byla učiněna až po shromáždění všech podkladů. Správní orgán však musí dát účastníku řízení jednoznačně najevo, že možnost vyjádřit se k podkladům podle § 36 odst. 3 správního řádu bude účastníkovi dána právě při provádění určitého úkonu či v určité lhůtě. Takovýto postup aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. **8 Afs 21/2009-243** ze dne 26.2.2010. Proto podle žalovaného nebylo v rozporu se zákonem, když správní orgán I. stupně v předvolání k jednání deklaroval, že v rámci jednání bude žalobce mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce byl v předvolání k jednání prokazatelně poučen, že v jeho závěru dne 6.3.2013 bude mít možnost po provedeném dokazování vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný poukázal na stranu 5 protokolu o ústním jednání ze dne 6.3.2013, podle něhož se obviněný vzdával práva být osobně přítomen výsledku svědků stržm. H. a stržm. M., nstržm. I.V. a pprap. D.T. a současně se vzdal práva být osobně přítomen dokazování v rámci jednání s tím, že věří, že správní orgán povede řízení objektivně tak, že naplní všechna ustanovení zákona o přestupcích. Žalobce odešel v 9:10 hodin z jednání a tento zápis podepsal. Správní orgán I. stupně tedy podle žalovaného dal žalobci jednoznačně najevo, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu mu bude dána právě při nařízeném jednání. Tím, že se žalobce svých práv, týkajících se jeho přítomnosti u výsledku svědků a následného dokazování, vzdal a z jednání odešel, svého práva nevyužil. Žalobce se o možnost uplatnit veškerá práva připravil sám, a proto nelze přičítat správnímu orgánu I. stupně popření práva žalobce na spravedlivý proces. Dále žalovaný poukázal na to, že dne 11.3.2013 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, nahlédl do spisu a byly mu pořízeny kopie listů č. 65-70. To znamená, že žalobce 2 dny před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně nahlédl do spisu a pořídil z něj kopie, čímž bylo obsahu ust. **§ 36 odst. 3 správního řádu** rovněž vyhověno. Žalovaný rovněž poukázal na to, že zákon o silničním provozu je zákonem speciálním, který má přednost před zákonem obecným, zde přestupkovým zákonem. Zákon o provozu na pozemních komunikacích upravuje v **§ 125c** a následující vlastní úpravu přestupků na úseku provozu na pozemních komunikacích, a tedy se tato právní úprava použije přednostně před obecnou úpravou dle přestupkového zákona. Zákon o silničním provozu navíc obsahuje i doporučené výše sankcí za tyto přestupky. Podle žalovaného tak jednání žalobce bylo správně kvalifikováno. Podle žalovaného rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **1 As 180/2012** ze dne 20.3.2013 na tento případ nedopadá. Rozsudek řešil otázku, zda lze na řidiči vyžadovat předvídání, že se nachází v obci, pokud při příjezdu do obce neprojel kolem dopravní značky označující začátek obce. Nejvyšší správní soud nad rámec poznamenal, že *"za určitých specifických okolností, kdy řidič přijede do obce po komunikaci, která v rozporu se zákonem není osazena značkou začátek obce, a kdy s ohledem na nízkou hustotu zástavby nebo ráz okolní krajiny nebude možné spravedlivě seznat, že se vozidlo již nachází v obci, bylo by možné dovodit absenci zavinění"*. Podle žalovaného o takový krajní případ se v dané věci nejednalo. Žalobce vjel do obce Plzeň po pozemní komunikaci osazené dopravní značkou „Obec“. Z tohoto důvodu na něj dopadala povinnost dle **§ 18 odst. 4 zákona o silničním**

provozu. Žalobce naplnil podle žalovaného materiální stránku přestupku. Podle žalovaného rovněž v řízení bylo prokázáno, že žalobce užil dne 24.9.2012 k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem pro provoz na pozemních komunikacích, neboť platnost osvědčení o technické způsobilosti vydaného stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly skončila 20.7.2012. Z toho důvodu byl žalobce uznán vinným z přestupku spočívajícím v porušení **§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu**. Tedy námitka žalobce, že nebylo zjištěno, že by vozidlo bylo technicky nezpůsobilé k provozu tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu, je podle žalovaného nedůvodná, neboť mu taková skutečnost nebyla kladena za vinu. Žalovaný poukázal na ust. **§ 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb.**, podle něhož *je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem*. Dále žalovaný poukazoval na ust. **§ 6 odst. 12 zákona o silničním provozu**, tedy podle žalovaného byl žalobce povinen předložit policistovi doklad o zdravotní způsobilosti. Na základě svědeckých výpovědí policistů je podle žalovaného prokázáno, že žalobce doklad o zdravotní způsobilosti neměl u sebe, neboť policista D.T. při svědecké výpovědi uvedl, že vyzval žalobce k předložení dokladu prokazujícího zdravotní způsobilost, a že žalobce odpověděl, že jej nemá. Toto vyjádření podle žalovaného koresponduje s vyjádřením policistky I.V., podle níž byl žalobce vyzván k předložení dokladu o zdravotní způsobilosti, ale nepředložil jej. Žalovaný považoval svědecké výpovědi zakročujících policistů za věrohodné, neboť z žádných okolností nevyplývá, že by policisté měli zájem na tom, jak bude věc vyřízena. Nebylo shledáno, že by byli motivováni jinou snahou, než spravedlivě objasnit zjištěný přestupek. Z výpovědí policistů podle žalovaného nevyplývá pochybnost, zda je lze považovat za nezaujaté svědky, a proto je nutno nahlížet na ně jako na svědky důvěryhodné a nestranné, kteří navíc vypovídali ke své služební činnosti. Skutečnost, že žalobce nebyl dne 24.9.2012 připoután za jízdy **bezpečnostním pásem**, byla podle žalovaného prokázána svědeckými výpověďmi zakročujících policistů. Z výpovědí policistů D.T. a I.V. vyplývá, že nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem byl důvod pro zastavení vozidla žalobce. Z jejich svědeckých výpovědí dále vyplývá, že oba policisté viděli přes čelní sklo a posléze přes boční sklo protijedoucího vozidla, že řidič není připoután bezpečnostním pásem.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 30.7.2012, podle něhož žalobce v tento den ve 13:31 hodin v ulici Klatovská v Plzni řídil osobní vozidlo Volvo S80 RZ... a byla mu naměřena skutečná rychlost 65 km/h, přestože nejvyšší povolená rychlost je 50 km/h. Oznámení přestupku žalobce nepodepsal, ani se k němu nevyjádřil. Podle úředního záznamu PČR ze dne 30.7.2012 byla výsledná rychlost po odečtení odchylky 62 km/h, přičemž rychlost vozidla byla měřena radarovým měřičem umístěným ve služebním vozidle. Dále je součástí spisu záznam o přestupku pořízený radarem a ověřovací list.

Dále je součástí **správního spisu** oznámení přestupku ze dne 24.9.2012, podle něhož žalobce v tento den v 11:15 hodin řídil výše označené motorové vozidlo na vozovce ulice Sukova, když důvodem k zastavení podle oznámení přestupku bylo, že žalobce nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Dále při kontrole na výzvu hlídky žalobce nepředložil platný posudek o zdravotní způsobilosti a rovněž bylo zjištěno, že platnost technické kontroly skončila dnem 20.7.2012. Žalobce oznámení odmítl podepsat a vyjádřit.

Podle úředního záznamu PČR ze dne 24.9.2012 řídil žalobce vozidlo bez nasazeného a zapnutého bezpečnostního pásu v době, kdy jel od kruhového objezdu křižovatek ulic Folmavská a Sukova v Plzni, což viděli oba svědkové hlídky. Podle lustrace vozidla nebyla platná technická kontrola a měření emisí dle známky na RZ bylo do 7/2012.

Při jednání dne 31.1.2013 žalobce předložil potvrzení o lékařské prohlídce ze dne 4.2.2008 o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Součástí spisu je i výpis z registru vozidel k předmětnému vozidlu, podle něhož platila STK do 20.7.2012.

V předvolání k jednání ze dne 12.2.2013 tak správní orgán změnil právní kvalifikaci přestupku, týkajícího se nedoložení zdravotní způsobilosti, na přešůek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Současně byl žalobce v předvolání poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že před vydáním rozhodnutím ve věci bude mít možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, a to v závěru ústního jednání po provedeném dokazování. Při jednání dne 6.3.2013 žalobce uvedl, že okamžitě po zjištění, že vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku, nechal novou prohlídku provést a že je evidentní, že vozidlo objektivně vzato splňovalo podmínky provozu na pozemních komunikacích. K posouzení zůstává rozpor mezi objektivním stavem vozidla a dokladem o tomto stavu. Dále žalobce uvedl, že se výslovně vzdává práva být osobně přítomen výsledku zasahujících policistů a dokazování v rámci jednání a věří, že správní orgán provede řízení objektivně. Následně žalobce odešel z ústního jednání.

Svědék stržm. T.H. a svědek stržm. M.M. se vyjádřili k okolnostem silniční kontroly ze dne 30.7.2012, kde první svědek uvedl, že měření na Klatovské ulici směrem do centra města prováděl on a jeho kolega byl řidičem vozidla. Měření bylo prováděno z pevného místa, kdy stáli se služebním vozidlem Škoda Octavia v odstavném místě. Vozidlo žalobce je předjelo směrem do města. Za vozidlem se vydali a zastavili je, přičemž až do zastavení měli vozidlo na dohled a nemohlo dojít k záměně vozidel. Ve vozidle se nenacházela žádná další osoba. Rovněž podle výpovědi stržm. M., který uvedl, že byl řidičem vozidla a že jeho kolega prováděl měření, měli policisté vozidlo celou dobu na dohled a kromě žalobce se ve vozidle jiná osoba nenacházela.

Ohledně přestupků ze dne 24.9.2012 vypovídali policisté I.V. a D.T., kteří podle výpovědi prvního z nich jeli ve směru od Klatovské směrem k ulici Švarcova a cca 15-20 metrů před touto křižovatkou viděli protijedoucí vozidlo, jehož řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem. Podle svědkyně bylo do vozidla zřetelně vidět. Toto viděla svědkyně přes čelní sklo na vzdálenost cca 10 metrů a pak přes boční sklo na cca 7 metrů. Její kolega se služebním vozidlem na křižovatce otočil a dojel předmětné vozidlo a začal řidiče zastavovat pomocí nápisu Stop. Na toto řidič nereagoval, a proto vozidlo předjeli a zastavili. Řidič nepředložil doklad prokazující zdravotní způsobilost. Dále bylo zjištěno, že nemá provedenou platnou technickou prohlídku na vozidle.

Svědék pprap. D.T. jako řidič služebního vozidla jel předmětného dne na vozovce pozemní komunikace Sukova ve směru od Klatovské třídy k ulici Švarcova a cca 15 metrů před křižovatkou viděl protijedoucí vozidlo, jehož řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem. Toto zahlédl přes čelní a potom boční sklo na vzdálenost cca 6 metrů. Svědek se

s vozidlem na křižovatce otočil, dojel předmětné vozidlo a začal vozidlo zastavovat nápisem Stop. Na toto řidič nereagoval, proto svědek předmětné vozidlo předjel a zastavil pomocí nápisu Stop. Při předjíždění vozidla svědek opět zřetelně bočním sklem viděl, že žalobce nebyl na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Žalobce podle svědka nepředložil doklad prokazující zdravotní způsobilost vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku.

Z úředního záznamu ze dne 11.3.2013 vyplývá, že žalobce nahlížel do spisu a byly mu pořízeny požadované kopie části spisu.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z výše uvedených přestupků s odůvodněním, že užil k jízdě motorové vozidlo, přestože nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním předpisem pro provoz na pozemních komunikacích, neboť platnost osvědčení o technické způsobilosti, vydaného stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly, skončila 20.7.2012. To podle správního orgánu I. stupně prokazuje výpis z centrálního registru vozidel. Při stanovení viny u skutku ze dne 30.7.2012 vycházel správní orgán I. stupně ze svědeckých výpovědí zakročujících strážníků, jež spolu v podstatných bodech korespondují a stejně tak korespondují s tiskopisem oznámení o přestupku, záznamem o přestupku a popisem přestupku v úředním záznamu. Jelikož tyto skutečnosti byly zjištěny při výkonu služebních povinností policistů a nebyl zjištěn žádný osobní vztah policistů k obviněnému, správní orgán nemá jejich vyjádření jakkoli zpochybňovat. Správní orgán I. stupně poukázal na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto je zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle jehož ust. § 37 písm. c) silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud není prokázána jeho technická způsobilost k provozu způsobem stanoveným tímto zákonem. Podle správního orgánu I. stupně žalobce technickou způsobilost prokázat nemohl právě z důvodu neplatnosti osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí technické kontroly a stanicí měření emisí.

Při stanovení viny u skutku ze dne 24.9.2012 vycházel správní orgán I. stupně rovněž ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů, jež spolu v důležitých bodech korespondují a korespondují rovněž s oznámením přestupku a s úředním záznamem ze silniční kontroly. Správní orgán zde rovněž neměl důvod zpochybňovat zjištěné skutečnosti zakročujícími policisty v rámci plnění jejich služebních povinností, neboť se jedná o osoby vázanými služební přísahou, jež k obviněnému nemají žádný vztah. Z popisu události zakročujícími policisty vyplývá, že předmětného dne zjistili, že vozidlo žalobce nemělo platnou technickou prohlídku, podle vylepených známek na registrační značce a z následné lustrace vozidla v informačních systémech policie. Výpis z centrálního registru vozidel prokazuje podle správního orgánu I. stupně, že platnost osvědčení o technické způsobilosti skončila 20.7.2012. Listinné podklady tak v návaznosti na svědecké výpovědi zakročujících policistů podle správního orgánu prokazují, že žalobce opětovně naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Podle správního orgánu I. stupně oznámení přestupku spolu s úředním záznamem a

svědeckými výpověďmi zakročujících policistů dále prokazují, že žalobce nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem, ačkoli jím bylo sedadlo povinně vybaveno. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že nemá důvod zpochybňovat svědecké výpovědi zakročujících policistů a skutečnosti jimi zjištěné v rámci plnění jejich služebních povinností, neboť se jedná o osoby vázané služební přísahou, k obviněnému nemají žádný vztah a popisují toliko události, jimž byli osobně přítomni. Svědecké výpovědi vzájemně v důležitých bodech korespondují a odpovídají rovněž oznámení přestupku a úřednímu záznamu ze silniční kontroly. Z popisu události zakročujícími policisty vyplývá podle správního orgánu, že předmětného dne jeli služebním vozidlem od ulice Klatovská třída k ulici Švarcova a viděli protijedoucí vozidlo žalobce, přičemž žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, čehož si všimli oba členové hlídky. Oba svědci dále shodně uvedli, že řidič služební vozidlo otočil na křižovatce a následně hlídka zastavila vozidlo žalobce na začátku pravého odbočovacího pruhu na vozovce Sukova ve směru jízdy k ulici Klatovská třída, kde byl s žalobcem přestupek řešen. Průběh události tedy byl oběma svědky podle správního orgánu I. stupně popisován shodně, a správní orgán proto hodnotí tyto výpovědi jako věrohodné. Ohledně nepředložení platného dokladu o zdravotní způsobilosti vycházel správní orgán ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů, podle nichž žalobce nepředložil doklad o zdravotní způsobilosti, což uvedli shodně oba policisté. V řízení měl správní orgán za prokázané, že žalobce je držitelem platného dokladu o zdravotní způsobilosti, což doložil platným potvrzením o lékařské prohlídce při ústním jednání. Podle správního orgánu I. stupně svědecké výpovědi spolu s listinnými podklady prokázaly, že při řízení neměl žalobce doklad o zdravotní způsobilosti u sebe, čímž porušil § 6 odst. 8 písm. d) zákona o silničním provozu.

Při ukládání sankcí postupoval správní orgán I. stupně podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož se při společném řízení uloží sankce podle ust. vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. V daném případě jsou sankce vyjádřeny v § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu v rozmezí pokuty od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti hodnotil správní orgán I. stupně jako hrubý projev nekázně v silničním provozu, neboť se tímto výrazně prodlužuje dráha potřebná k zastavení vozidla, což může vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Míru překročení rychlosti žalobcem o 12 km/h nelze podle správního orgánu I. stupně hodnotit jako zanedbatelnou. Opětovné užití technicky nezpůsobilého vozidla posoudil správní orgán jako závažné porušení povinností řidiče, neboť smyslem technických prohlídek je, aby se v provozu na pozemních komunikacích pohybovala pouze vozidla, jež z hlediska technického stavu nebudou představovat nebezpečí pro ostatní účastníky silničního provozu. Závažnost jednání zvyšuje podle správního orgánu skutečnost, že technický stav vozidla nebyl garantován déle než 2 měsíce. Za okolnost polehčující označil správní orgán okolnost, že den po silniční kontrole došlo k nápravě. Jízdu bez užití bezpečnostního pásu zhodnotil správní orgán jako závažnější, neboť žalobce mohl ohrozit jak své zdraví, tak i bezpečnost ostatních příslušníků silničního provozu, neboť v případě účasti i na relativně banální dopravní nehodě nepřipoutané osobě hrozí zvýšené a bezprostřední nebezpečí zranění, jež by mohlo vést k nemožnosti činit kroky nezbytné k zabránění ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Absenci dokladu o zdravotní způsobilosti hodnotil správní orgán jako méně závažnou, neboť bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebyla tímto přímo ohrožena.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že správní řád ani jiný zákon nestanovuje, že by nebylo možné spojit seznámení s podklady a vyjádření se k nim s jiným úkonem v řízení, např. s ústním jednáním. Zákon nevyžaduje, aby výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí byla učiněna až po shromáždění všech podkladů. Správní orgán však musí dát účastníkovi řízení jednoznačně najevo, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu bude účastníkovi dána právě při provedení určitého úkonu či v určité lhůtě. Tento postup je aprobován i Nejvyšším správním soudem v rozsudku č.j. 8 Afs 21/2009-243 ze dne 26.2.2010. V dané věci tak podle žalovaného nebylo v rozporu se zákonem, když správní orgán I. stupně v předvolání k jednání deklaroval, že v rámci jednání bude mít žalobce možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce byl takto prokazatelně řádně poučen, že v závěru jednání bude mít možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Tím, že se žalobce svých práv týkajících se přítomnosti u výslechu svědků a dokazování, vzdal a z jednání odešel, svého práva nevyužil. Žalobce se tak o možnost uplatnit veškerá procesní práva připravil sám, a proto nelze přičítat správnímu orgánu I. stupně popření práva žalobce na spravedlivý proces. Dále žalovaný poukázal na to, že dne 11.3.2013 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a nahlížel do spisu a byly mu pořízeny kopie části spisu, tedy rovněž 2 dny před vydáním napadeného rozhodnutí bylo ust. § 36 odst. 3 správního řádu učiněno zadost. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že zákon o přestupcích ani jiný předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti jízdy motorovým vozidlem, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, zda určité jednání je přestupkem, i zda došlo k naplnění znaku materiálního (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2005 č.j. **7 As 18/2004-48**), podle něhož *"okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pod míru typickou pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, nikoli výlučně, význam chráněného zájmu, způsob provedení a následky, míra zavinění a pohnutka a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. Tyto okolnosti musí být posuzovány v každém konkrétním případě a nelze činit paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení rychlosti na určitém úseku je mizivá a nenaplnuje materiální stránku přestupku. Opačný výklad by vedl k nahrazování role zákonodárce, což by odporovalo principu dělby moci (článek 2 odst. 1 Ústavy)."* Žalovaný poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012 č.j. **1 As 118/2012-23**, podle něhož *"jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje ve zběžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku. Z toho nelze dovodit, že by k naplnění materiální stránky došlo vždy, je-li naplněn formální znak přestupku. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží významné okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení chráněného zájmu, nedojde k naplnění materiálního znaku."* Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně se naplněním materiální stránky přestupku zabýval a správně přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Podle žalovaného z fotodokumentace jednoznačně vyplývá, že měření probíhalo z pevného stanoviště přiléhajícího ke komunikaci, po níž přijel žalobce, přičemž z volně dostupného serveru www.mapy.cz jednoznačně vyplývá, že místo měření vozidla se nachází zhruba v prostoru závazky MHD u přehrady. Žalovaný konstatoval, že v blízkosti tohoto místa se nachází areál, v němž sídlí 22 společností, a rovněž sportovně-relaxační areál Borská přehrada. Námitka žalobce, že v místě nelze předpokládat pohyb chodců, je tedy podle žalovaného nedůvodná. Žalobce v uzavřené obci překročil rychlost o 12 km/h, přičemž z toho důvodu nemohl bezpečně reagovat na předpokládané i nepředpokládané situace a chránit tak život, zdraví nebo majetek vlastní i ostatních osob. Žádné významné

okolnosti vylučující ohrožení nebo porušení chráněného zájmu žalovaný neshledal. K otázce zdravotní způsobilosti žalovaný uvedl, že provozu na pozemních komunikacích se dle zákona nesmí účastnit osoba, která by vzhledem k věku nebo sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu. Řídit vozidlo může osoba dostatečně tělesně a duševně k tomu způsobilá, která v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla a předpisy o provozu na pozemních komunikacích. Řidič nesmí řídit vozidlo, jestliže je jeho schopnost řídit snížena v důsledku zdravotního stavu. Žalovaný poukázal na ust. **§ 2 odst. 1 vyhlášky č. 277/2004 Sb.** upravujícího podmínky vydávání posudku o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Podle žalovaného pravidelným lékařským prohlídkám jsou podle **§ 87 zákona o provozu na pozemních komunikacích** *povinni podrobovat se držitelé řidičského oprávnění nejdříve 6 měsíců před dovršením 60., 65. a 68. let věku a nejpozději v den dovršení tohoto věku. Po dovršení 68 let věku pak každé 2 roky.* Pokud tyto osoby nemají platný posudek o zdravotní způsobilosti, nejsou zdravotně způsobilé k řízení motorových vozidel. Podle **§ 6 odst. 8 písm. d) zákona o silničním provozu** *musí mít doklad o zdravotní způsobilosti u sebe při řízení motorového vozidla řidič, který dosáhl věku 60 let.* Smyslem prokazování zdravotní způsobilosti podle žalovaného je, aby se provozu na pozemních komunikacích neúčastnila osoba, která by mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu. Zdravotní způsobilost k řízení motorového vozidla se nikde neeviduje, proto je důležité, aby řidič, který takovou povinnost má, doklad o zdravotní způsobilosti měl při řízení vozidla u sebe a na výzvu jej předložil policistovi. Vzhledem k tomu, že zdravotní způsobilost nelze při kontrole ověřit jinak (např. lustrací v registrech řidičů), je doklad o zdravotní způsobilosti pro zakročujícího policistu jediným vodítkem, že motorové vozidlo řídí osoba tělesně a duševně způsobilá. Žalovaný poukázal na ust. **§ 6 odst. 12 zákona o silničním provozu**, podle něhož *je řidič motorového vozidla mimo jiné povinen na výzvu policisty předložit doklady podle odst. 8 a 9 ke kontrole.* Tedy byl žalobce povinen předložit doklad o zdravotní způsobilosti. Na základě svědeckých výpovědí policistů je podle žalovaného prokázané, že žalobce doklad u sebe neměl. Žalovaný považuje tyto výpovědi za věrohodné, neboť není z žádných okolností patrné, že by policisté měli zájem na způsobu vyřízení věci. Nebylo shledáno, že by byli motivováni jinou snahou, než spravedlivě objasnit zjištěný přestupek. Ze svědeckých výpovědí nevypývá podle žalovaného pochybnost, zda lze považovat policisty za nezaujaté, tudíž důvěryhodné a nestranné svědky, kteří navíc vypovídají ke své služební činnosti. Žalovaný poukázal i na to, že platná legislativa postihuje v případě vozidla, které není technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, jednak provozovatele vozidla, a jednak řidiče, za to, že takové vozidlo v provozu užil. Nejedná se tak o dvojí postižení stejného činu. Žalovaný uvedl, že schvaluje postup provozovatele vozidla, že následující den po zjištění neplatné technické kontroly s vozidlem tuto kontrolu absolvoval, nicméně ke dni silniční kontroly vozidlo platnou technickou kontrolu nemělo a žalobce takové vozidlo užil v provozu na pozemních komunikacích. Žalobce nemohl predikovat, že je vozidlo po technické stránce v pořádku, tudíž jej neměl v provozu na pozemních komunikacích užít.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Námítka porušení ust. **§ 36 odst. 3 správního řádu** nemá opodstatnění. Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce z jednání dne 6.3.2013 odešel, přičemž výslovně do protokolu uvedl, že souhlasí s prováděním svědeckých výpovědí bez jeho přítomnosti. Takto postupoval přesto, že byl v předvolání k tomuto jednání poučen, že v závěru jednání bude mít možnost uplatnit svá práva dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Z okolnosti, že žalobce své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dobrovolně nevyužil, nelze vyvodit jeho porušení, když je zřejmé, že žalobci prostor k uplatnění tohoto práva byl dán.

Žalovaný nadto správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010 č.j. **8 Afs 21/2009-243**, podle něhož *"není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit."*

Nesprávná je i úvaha žalobce, že v jeho případě nemělo být postupováno podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle **§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích** *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.* Ust. § 125c zákona o silničním provozu obsahuje nadpis *"Přestupky"* a podle odst. 1 písm. f) bodu 4. tohoto ust. *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1.*

Cit. ust. neumožňují jiný logický výklad, než že ust. § 125c zákona o provozu je konkretizuje zaviněné protiprávní jednání označené výslovně přestupek. Jak správně uvedl žalovaný, zákon o přestupcích obsahuje obecnou úpravu přestupků a zákon o silničním provozu v ust. § 125c obsahuje pouze některá ust. týkající se přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Tato ust. je pak nutno chápat jako speciální k zákonu o přestupcích, a proto se použijí přednostně. To platí zejména pro výše sankcí, které byly žalobci uloženy správně podle zákona o silničním provozu, nikoli podle obecného ust. § 13 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož pokutu lze uložit do 1000 Kč pouze tehdy, *nestanoví-li zvláštní část tohoto zákona nebo jiný zákon pokutu vyšší.* Současně ale byla namístě i aplikace obecných ust. zákona o přestupcích jako např. ust. § 12 odst. 1 upravující obecné zásady při stanovení výměry trestu. V rámci toho správní orgán prvního stupně, jak vyplývá z výše shrnutého obsahu jeho rozhodnutí, posuzoval i materiální stránku jednotlivých přestupků žalobce vč. závažnosti překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci.

Soud neuznal ani tvrzení žalobce, že nebyla naplněna formální stránka přestupku spočívajícího v porušení **§ 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.,** podle něhož *je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním předpisem.*

Podle **§ 37 zákona č. 56/2001 Sb.** *je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé na pozemních komunikacích, pokud*

a) pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích,

c) provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem.

V dané věci správní orgány správně posoudily technickou nezpůsobilost vozidla nikoli podle ust. § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., tedy že by vozidlo bezprostředně ohrožovalo provoz na pozemních komunikacích, nýbrž podle ust. § 37 písm. c) téhož zákona, neboť žalobce neprokázal způsobilost k provozu způsobem stanoveným zákonem č. 56/2001 Sb., tj. podle § 50 odst. 1 a 2 tohoto zákona.

Podle § 50 odst. 1 a 2 zákona č. 56/2001 Sb. silniční vozidlo je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud technickou prohlídkou silničního vozidla, jeho ústrojí a částí nebyly zjištěny žádné závady nebo jen lehké závady. Stanice technické kontroly vyznačí zápisem do technického průkazu vozidla den, měsíc a rok provedení pravidelné technické prohlídky silničního vozidla. Na zadní tabulku registrační značky silničního vozidla umístí stanice technické kontroly kontrolní nálepkou o kontrole technické způsobilosti silničního vozidla s vyznačením měsíce a roku příští pravidelné technické prohlídky silničního vozidla.

Je nesporné, že vozidlo žalobce nemělo provedenou technickou prohlídku ve stanovené lhůtě. Zjištěno toto bylo při silniční kontrole dne 24.9.2012 policisty jednak z kontrolní nálepky na registrační značce, jednak lustrací vozidla v registru vozidel. Následující den žalobce toto pochybní odstranil, nicméně ke spáchání přestupku došlo. Jednoznačně tak používal vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky zákona č. 56/2001 Sb.

Soud neakceptoval tvrzení žalobce, že sankčním jednáním je pouze nemít u sebe **doklad o zdravotní způsobilosti** k řízení motorových vozidel, nikoli ho opakovaně nepředložit. Žalovaný správně poukázal na ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu, podle něhož *je řidič motorového vozidla povinen na výzvu policisty předložit doklady podle odstavců 8 a 9 ke kontrole.* Podle § 6 odst. 8 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe doklad o zdravotní způsobilosti, pokud jde o řidiče podle § 87 odst. 3.* Z cit. ust. § 6 odst. 8 a 12 zákona č. 361/2000 Sb. tedy jednoznačně vyplývá, že řidič je povinen nejen mít doklad o zdravotní způsobilosti při řízení u sebe, nýbrž jej také na výzvu policisty předložit. Tvrzení žalobce, že měl doklad u sebe a nejprve jej předkládal policistům ve svazku spolu s jinými doklady, ti mu ho vrátili a následně jej požadovali znovu, což odmítl, shledal soud nevěrohodným, neboť oba policisté (jak vyplývá z jejich výše shrnutých výpovědí) popsali shodně, že žalobce na výzvu doklad o zdravotní způsobilosti nepředložil. Soud považuje za věrohodné tvrzení policistů jakožto nezávislých svědků (kteří na rozdíl od žalobce neměli zájem na výsledku řízení), že žalobce nepředložil doklad proto, že ho neměl u sebe, nikoli proto, že ho nechtěl předkládat opakovaně.

Žalobce v žalobě odkázal na rozsudek NSS ze dne 20.3.2013 č.j. **1 As 183/2012 - 50**, v němž se jednalo o skutkový stav, kdy žalobce při vjezdu do obce Děčín neminul značku označující začátek obce. Taková situace v dané věci nenastala, žalobce absenci značky začátek obce ani nenamítal a rovněž z fotografie pořízené radarem je nepochybné, kde k

přestupku došlo - ve městě v blízkosti autobusové zastávky. Žalovanému tedy soud přisvědčil v názoru, že žalobcem zmíněný rozsudek na danou věc nedopadá.

Tvrzení žalobce o neporušení **§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu** proto, že byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem až do okamžiku, kdy k němu přistoupila policejní hlídka, považuje soud za vyvrácené shodnými svědeckými výpověďmi policistů, podepřenými i oznámením o přestupku a úředním záznamem sepsaným bezprostředně po spáchání tohoto přestupku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle **§ 60 odst. 1 s.ř.s.**, podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. května 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková